

אדאן

אוכלת

בקיבוץ, וידעתי שזה לא מתאים לארץ פיי. חזרתי לאמריקה, למרתי ועברתי, ותיכננתי לחזור לישראל. 20 שנה התנדננתי בין ישראל וארצות-הברית.

אונס, שוד והצתת דירתה לא הצליחו לשכנע את ריטה דונייב לחזור לארצות-הברית. אך המיפגש עם הביורוקראטיה הכריע אותה

הייתי אוספת כסף ובאה לישראל. כאשר היה הכסף נגמר לי, הייתי חוזרת לאמריקה, וחוזר חלילה. בינתיים הספקתי לעשות תואר ראשון, שני ושלישי בחינוך מיוחד. ב-1980 ראיתי בניו-יורק טיימס מודעה ש"ישראל מחפשת מורים. שוחחתי עם שליח, ריברתי עם הוריי והחלטתי שהפעם זה סופי, אני עולה לישראל. ההפתעה הראשונה היתה כאשר

"רציני לאמר לך שאני חר שבת לחזור לאמריקה", אמרה לי ריטה בקול רוטט לפני שבוע. נדהמתי. שמונה שנים אני עוקבת אחרי יסוריה של ריטה בישראל, והתי לטתה הנחושה לדבוק בארץ. תמהתי מה הכריע אותה. ריטה, בתחילת שנות ה-40 שלה, רווקה אמריקאית, עלתה לארץ ב-1980. שלושה חרשים אחרי עלייתה לישראל נאנסה באיומי-אקדח על-ידי צעיר שנתן לה טרמפ. הוא גם שרד אותה. היכרתי אז את ריטה, כאשר ראיינתי אותה כקורבן-אונס. התפעלתי מאומץ רוחה, כושר-דיבורה, מהאינטליגנציה הגבוהה שלה. ריטה ביקשה או שזהותה לא תחשף, והתראיינה כ"איריס" (העולם הזה 26.5.82).

מנעוריה חלמה ריטה לעלות לישראל, ובמשך 20 שנה נעה ונדדה בין ישראל וארצות-הברית. בינתיים למדה באוניברסיטה, וסיימה את הלימודים לתואר ראשון, שני ושלישי בחינוך

מיוחד. היא עלתה לישראל בעקבות מודעה בניו-יורק טיימס. שבה נאמר כי ישראל מחפשת מורים. מאז פגישתנו הראשונה שמרנו על קשר בינינו, וריטה נהגה לרווח לי על כל אסון חדש שקרה לה בארץ. ידעתי על ניסיונות לפרוץ לדירתה, על ההצתה שכללה את מחצית הדירה ועל התקופה הקשה שעברה כשהיתה מחוץ לארץ-עבודה, במצב כלכלי נוקא. אבל מעולם, אף כאחת מתקופות קשות אלה, לא העלתה ריטה אף הרהור אחד של ירידה. היא דבקה בארץ, באהבה נואשת של הגשמת חלום נעורים, ושום דבר לא יכול היה לייאשה. הייתי נפעמת מהאופטימיות הסוערת שלה, שגברה על כל אסון וצרה.

שאלתי את ריטה מדוע החליטה לחזור לאמריקה, והיא אמרה לי כי במפתיע היו אלה רווקא פגישות עם הביטוח-הלאומי, מסי-הכנסה וקופת-החולים, ששברו אותה, וגם שכן בבית המשותף שלה, שהתחיל לבנות דירה על הגג וירד לחייה. אבל גם עכשיו אינני בטוחה עדיין שאסע, אני עוד חושבת בדעתי, אמרה לי, "כאשר אחי ליט סופית לנסוע, אכתוב מיכתב מפורט לכל מיני אישים בציבור". הצעתי לה את שרותיו של העולם הזה, והיא קיבלה אותם כשימחה.

עוליה

ניגשתי למשרד-החינוך בישראל והי מודעה ביד, ושם אמרו לי שאינם יודעים משום דבר. אבל כסופו של דבר קיבלתי עבודה כמורה לאנגלית בבית-ספר תיכון. גרתי בבית-ברודצקי ב"מת-אביב, והייתי מרוצה מאוד. ביום-שבת אחר, שלושה חרשים אחרי שני שלישי לישראל, החלטתי לנסוע לירושלים בטרמפים, כפי שנהגתי ב"נסיעותיי הקודמות לישראל. כחור

צעיר אסף אותי, וליד בית-שמש סטה מהכביש הראשי, שלף אקדח ואנס אותי. הוא גם שרר שרשרת-זהב מ"צווארי ואת ארנק הכסף שלי. מזור, אבל כאשר זה קרה חשבת:

לקראת אנרכיה

ף זה סיפוריה של ריטה: קול מנינגר בסיפרו מה קרה לחטא מספר על מיקרה של תריסר אנשים, שירדו לים בסירה וטבעו. האחר מהם קרע חור בדפנות הסירה, ואחר ראה אותו קורח את החור, אבל שתק ולא אמר מאומה. אשמתו של זה ששתק דומה לאשמתו של זה שקרע את החור. ואני לא רוצה להיות כמו האדם שראה ושתק. זה מפריע לי שאני רוצה לרדת, מפני שאני רואה כי כל המערכות בישראל מתמוטטות. הכל הולך כאן לקראת אנרכיה, ואני רוצה לקפוץ מהאוויר. לא יתכן שאני אעשה זאת. הרי לא לשם כך עליתי לישראל! בגיל 5 קיבלתי מהורי בברוקלין מקרו-שקופיות. אחת השקופיות הרא-תה את תל-אביב של אז. מאז חלמתי לגור כאן. זה הפך אצלי למטרת-חיים! בגיל 16 הגעתי בראשונה לישראל. זה היה ב-1962. שהיית אז חצי שנה בקיבוץ. אבל לא אהבתי את החיים

היא נאנסה ליד השיכון שלנו, והאנס חתך את שתי זרועותיה.

אונס, שוד ופריצה

ב זמן האונס עברתי בכיתה בתיכון בתל-אביב, לימרתי בכיתה י"א. כאשר פנו אלי מהטלוויזיה, הסי-כמתי להתראיין, אבל לא רציתי בגילוי זהותי. חששתי פן יפגע הדבר נפשית בתלמידי. פחדתי שהם יכנסו לחדרה כאשר ישמעו שהאונס קרה לאדם שהם מכירים. זו היתה הסיבה היחידה לכך שלא נחשפתי. אבל זה לא עזר. מסתבר כי למרות עיוות הקול והדמות, כמה מהם הצליחו לזהות אותי. ואני זוכרת טראומה איומה, כשאני עומדת מול הכיתה ונערה אחת צועקת אלי: "זו היית את!". אני לא יודעת לשקר, ולא ידעתי מה לעשות. לבסוף בא מנהל בית-הספר ל"עזרתי. אני חושבת שהוא כינס את התלמידים ואמר שזו לא הייתי אני. האנס נתפס אחרי כמה חודשים, אחרי שאנס עוד כמה נשים. אלא ש"אותי לא הזמינו מעולם למישפט. שר-טר, שהגיע יום אחד לבית-הספר, אמר לי כי דגימת-הדורע שנלקחה ממני לא תאמה את זרעו של הנאסם. הוא התחיל

אילנה אלון (המשך בעמוד 40)